

щу латините. А Никеийският император има само един единствен син — Теодор, който е 11 годишен. Посланиците от Никея ми загатнаха вече...

Анна го изгледа поразена. След това се извърна към дъщеря си. Нима пак щяха да ѝ я отнемат?

Елена слушаше внимателно.

Латините... Никея... Водуен, Теодор...

За нея това бяха само тъмни, неясни думи. Ала все пак малкото ѝ сърце се сви, като нежен лист пред буря. Тя погледна майка си и в невинния ѝ детски взор имаше толкова тревога и толкова скръб, че царицата потрепера, сякаш прободена с остър кинжал. Отново прегърна дъщеря си, притисна я да гърдите си, зарови лице в меките ѝ копринени къдрици, тихо изхълца:

— Илонка... Илонка, мое бедно дете...

Когато издигна чело, царят беше изчезнал.

Долу откъм двора ехтеше весел глъч. Петър играеше на гоненица с новите си другари: Иоан и Димитри Комнен. Царицата погледна през чердака. Видя малката Ирина да седи самотно връз една пейка, с няколко стръка цветя в ръцете си. Детето бе винаги тихо и мълчаливо. Страдаше ли от съдбата на родителите си? Царицата усети горещо съжаление да я обзема. Тя подтикна дъщеря си към вратата. Защо трябваше момичето да вижда тъгата и неспокойствието ѝ? Разведри се, усмихна се.

— Върви... Върви поиграй с Ирина...

Наскоро към веселите викове на момчетата, се присъедини радостният глъч на малките девойки. Ирина бе по-голяма от Елена, ала двете момичета се разбираха добре и си споделяха всички игри.

Коневодецът на Елена, малкият Матей от Клокотница, се приближи несмело, с дълбоко страхопочитание. Той бе видял момичетата да му махат ръка и да го викат към тях.

— Матей, изведи конете! Ще поприпкаме!

Като чу да се говори за коне, Ирина трепна, замисленото ѝ лице